Dana Beranová

Pláč straky

I ve světě, kde pláč zní
ze všech stran, se z nicoty
může zrodit naděje.

HOST

Fall
Strike

Dana Beranová

Lab Straky

BRNO
2026

© Dana Beranová, 2026
Cover and illustrations © Braňo Matis, 2026
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3312-1 (PDF)
ISBN 978-80-275-3313-8 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3314-5 (MobiPocket)

Tuto knihu věnuji své mamince, která
byla pravou Milosrdnou. Zažehla ve mně
lásku ke knihám i k péči o druhé
a za to na ni nikdy nepřestanu
s díky vzpomínat.

Vlčí kůže
předehra

Muži jeden za druhým usedali ke stolům plným jídla. Lov byl víc než úspěšný. Kusy zvěřiny upravené na sto způsobů provoněly celou hodovní síň.

Panský lovčí si nesedl. Pobíhal mezi nimi, kontroloval, zda mají co pít.

Trochu se potil. Dnes je významný den. Nabídne panstvu ještě něco víc než jen svoje služby. Od poslední takové návštěvy uplynulo už několik let. Jednoho dne to přijít muselo. Mezi zvěřinou bylo i několik vlčích kůží a zvyk zdejšího panství zněl jasně.

Jen aby to neztěžovala, sobě ani jemu. Jeho žena kdysi přijala ten úkol celkem klidně.

„Hej, Bosene!“ vykřikl jeden ze stolovníků, „máš pro nás připravené překvapení?“

Hrubý smích alkoholem posilněných lovců se ozval z mnoha hrdel.

Lovčí přikývl: „Račte hodovat. Kýta se ještě peče na rožni, ale bard s písničkami a kejklíři tu budou co nevidět.“

„I ty liško podšitá. Tím nám pusu neucpeš.“

„Zabil jsem vlka! Víš, co to znamená?“

Bosen jen přikývl a vyběhl ze síně. Na chodbě se opřel o zeď. Před očima měl ten den před lety. Jeho žena přišla hrdě jako královna. Nevyčetla mu to. Bavila hosty, a když jeden z nich zavelel, odebrala se s ním do komnaty. Do teď cítil, jak mu tenkrát bylo. Brzy se zvedli další dva. Zda šli taky za ní, se nikdy nedozvěděl. O té noci, kdy musel panský lovčí dát něco navíc tomu, kdo ulovil vlka, se u nich doma nemluvilo. Ona pak už vlastně vůbec moc nemluvila. Do roka jí začalo růst břicho. Dítě,

myslel si nejdřív, ale když všude nacházel krvavé hadry, pochopil. Její tělo se bránilo tomu, co zažila. Měl to změnit, ale copak mohl?

A dnes, dnes jim ukáže svou dceru.

Vešel do komnaty, ve které čekala Kyta. V dlouhých šatech, s rozpuštěnými vlasy vypadala najednou tak dospěle.

„Kyto," promluvil, ale hrdlo měl stažené. „Je čas."

„Já tam nejdu, táto!"

„Musíš, dítě. Nemáme na výběr."

„Vždycky je na výběr," oponovala a dál seděla na dřevěné židli s vysokým vyřezávaným opěradlem rovně jako svíce.

„Co si mám počít? Je to prostě panstvo, co si umane, to má."

„Ale nemusel jsi být jejich poskok. Jejich slouha. Nemusel jsi být jejich lovčí, když má ta služba takové podmínky."

„Nejsem jejich slouha. Máme se líp než kdokoliv jiný z vesnice. Na to nezapomínej. Vždycky jsi měla hezčí šaty, plnou spižírnu."

Dívka pomalu otočila tvář ke svému otci. Tvrdého lesku v jejích očích se zalekl. „Hezčí šaty a plná spižírna mě připravily o maminku," řekla klidně, dívala se mu přitom do očí.

Věděla, že tohle jednou přijde. Nerozuměla tomu, co přesně se stane, ale teď už ví, co muži dělají se ženami. Jí nikdo nic takového neudělá. O to se postará.

Lovčí uhnul pohledem. Nesnesl to. Co ona mu má co vyčítat?

„Vždyť víš, že jsem chtěl vlky vystřílet sám. Pak by nebyl důvod…"

„Vlci," dítě se uchechtlo. „Pořád si budeme doma říkat, že za všechno můžou vlci?"

Bosen si povzdechl.

Z hodovní síně se ozvalo bouchání do stolu. Nejdřív nesourodé, takové, jaké se dalo zaměnit za příliš hlasitě položený korbel, ale teď přešlo do stejného rytmu. Bard zmlkl. Muži skandovali.

Bosen se natáhl a chytil dceru za ruku. „Pojď," poručil.

Kyta se vzpírala, ale otec byl silnější. S kamenným obličejem se nechala otcem táhnout.

Měla to být Lutona. Proto si ji přece vzal, honilo se jí hlavou. Chodba byla příliš krátká. Stáli na prahu velké hodovní síně. Otec ji postrčil před sebe.

Naposledy se po něm vztekle ohlédla. A potom už se stejným výrazem královny jako kdysi její matka, bez jediného náznaku strachu šla ke stolu, kde muži řvali jeden přes druhého. Nerozuměla, co říkají. Viděla, že hrají nějakou hru. Dýky létaly vzduchem, jeden vyhrál. Za hlasitého potlesku se k ní řítil. Páchl hůř než mokrý pes. Řval hlasitěji než jelen v říji a byl mohutnější než medvěd. Ale stála, ani se nepohnula. Pořád čekala, že to někdo zarazí. Že její otec po nich hodí panskou kuši i stříbrný odznak, že to bude on, kdo zasáhne.

Nestalo se.

Muž naproti nad ní slintal. Natahoval k ní ruce. První, čeho se dotkl, bylo její ňadro. Couvla o krok, ale on se napřáhl znovu. Jednou rukou ji chytil v pase, druhou roztrhl živůtek ve výstřihu.

Řev za ním zase zesílil. Slyšela vrzání židlí, jak se další muži zvedali.

Políbil ji na krk. Pak ji pustil, aby se natáhl pro svůj nedopitý korbel. Když se otočil zpátky, zařval hrůzou. Dívka měla v očích šílený výraz, ruce natažené před sebe, vlasy jí vlály, přestože se v síni nepohnulo ani peříčko.

Stůl se zbytky jídla vzplanul silným zeleným plamenem. Muži se překotně zvedali, židle padaly a někteří hodovníci padali s nimi, protože je nohy neposlouchaly. Na Kytu už je přešla chuť, ale ona pokračovala. Zelené mihotavé světýlko přeskočilo na jednoho, druhého, třetího.

Stačila chvilka a několik mužů se válelo na zemi. Jejich řev už nebyl plný chtíče, ale bolesti a hrůzy. Kyta se otočila a podívala se na svého otce.

„Řekla jsem ti, že nejsem jako maminka." A vyslala zelený plamen i k němu.

Chvilku stála a dívala se na tu hrůzu. Měla chuť se usmát. Přece jen to všechno, co dělala pro Lutoninu matku, k něčemu bylo. Právě pro tohle to dělala. Pro tohle byla ochotná obětovat jiné — aby se ona sama ubránila.

Když zjistila, že matka Lutony, její macechy, je čarodějnice, ochotně jí začala nosit věci lidí z vesnice. Příslib kouzelné moci, kterou za to dostane, se nakonec přece jen splnil, i když se to Lutona a ta druhá čarodějka Henika snažily překazit.

Několikrát klepla rukama, aby z nich odstranila tu divokou ničivou energii. Pak bez jediného ohlédnutí opustila síň i celý hrádek, který brzy shořel na popel.

Chuť krve

Muž v uniformě Statečných stál na hradbách města Koncova. Sledoval proudy lidí, které se valily skrz černou bránu oběma směry.

Jako by celá země byla v pohybu.

Přestože měl mysl zahalenou smutkem, instinkty bojovníka ho neopustily.

Něco se mihlo vzduchem. Jen stín, ale přece ho z toho zamrazilo v zádech. Jediným pohybem tasil meč a zaujal bojový postoj.

Dva nádechy mu stačily na to, aby uklidnil bušící srdce. Upíral pohled do šera. Rozhlédl se. Nikde nic. Ještě chvíli tak zůstal, pak zastrčil meč zpátky do pochvy.

Když znovu vzhlédl k obloze, uviděl straku. Než se nadál, snesl se černobílý pták na zem a hned se proměnil v mladou ženu.

„S kým bojuješ?“ zeptala se překvapeně čarodějka Triška.

„S nikým, zatím,“ odvětil. „Mihl se tu stín, něco, co umí létat, ale nemá to tvar.“

Triška zavrtěla hlavou. „Nic jsem neviděla.“

„Já jo,“ řekl Keryn zbytečně důrazně. „A nebylo to poprvé.“ Byl podrážděný. Vlny hluboké beznaděje se u něho střídaly s návaly vzteku. Zlobil se na sebe, protože se nechal chytit, zlobil se na čarodějky, protože ony přežily, zlobil se na celý svět, protože mu chce vzít milovanou Heniku.

Před očima se mu střídaly scény, které asi navždy zůstanou v jeho mysli čerstvé, jako by se to stalo včera. Jak se Berenika, Heničina nevlastní matka, která stála u zrodu toho šíleného vyvražďování řádů, zjevila ve stanu ve chvíli, kdy se snažil zabít Bakira. Jeho vědomí kouzlem uvězněné v malé dřevěné figurce, když to Berenika vyřešila za něj, ale vzala si ho jako rukojmí. Heničin chytrý tah, kterým Bereniku vylákala do svatyně, Henika ležící na dně prohlubně, krvácející z mnoha ran, když měla Berenika přece jen poslední slovo. Ale teď je zavřená, bezpečně uvězněná magií i tunami kamene uvnitř svatyně.

„Hledala jsem tě,“ řekla Triška potichu. Většinou se moc neohlížela na city druhých. Ona sama byla tak zraněná, že

na něco jako soucit už jí prostě v nitru nezbývalo místo. Na Keryna byl ale žalostný pohled. Zatímco čarodějky se střídaly u Heničina lůžka, on tam zůstával pořád. Dnem i nocí seděl na židli, držel ji za ruku, někdy usínal na zemi, na tvrdé podlaze, přestože mohl spát na jiném lůžku. Odcházel od Heniky jen na krátké chvíle, aby se nadýchal čerstvého vzduchu. A zpátky chodil se strachem, co tam po návratu najde.

„Co Henika?“ vyhrkl, když mu došlo, že Triška ho možná vyhledala z nějakého důvodu.

Triška zavrtěla hlavou. „Stejný. Nic novýho, proto jsem tě nehledala. Přijel Alan. Řekl, že královská armáda se rozpouští. Válka nebude, Keryne,“ vyhrkla Triška poslední větu nadšeně.

Keryn se usmál. Po několika dnech plných napětí a bolesti pocítil alespoň malý záchvěv radosti.

Heniko, dokázala jsi to, lidé nebudou zbytečně umírat. Díky tobě, pomyslel si a hned vykročil ke schodům.

Triška se odstrčila ode zdi, o kterou se opírala, a vyrazila za ním.

„Co ještě říkal?“ mluvil už za pochodu.

„Že král obrátil. Míří do Zbiravy a cestou všude hlásí, že za všechno mohl Bakir.“

„Jak jinak,“ ušklíbl se Keryn. „Co Stateční?“

„Nevím,“ Triška pokrčila rameny tak, jak měla ve zvyku. Po ptačím jen trhla klouby krátce nahoru.

„Milosrdní přijeli?“

„Zatím ne,“ odvětila Triška.

Hrabě Stern dělal vše pro to, aby Henice pomohl. Všichni Milosrdní, kteří byli v Koncově, se snažili o její záchranu, ale nikdo si s jejím stavem neuměl poradit. Proto hrabě vyslal posly pro další léčitele. „Ty nejlepší,“ zdůraznil.

Keryn bez ťukání potichu vešel do setmělé komnaty. Sedl si na lůžko vedle ležící čarodějky, zadíval se na její hrudník. Až když viděl, že se nepatrně zvedá, jasný důkaz toho, že Henika pořád žije, trochu se uklidnil.

V pokoji byly ještě dvě čarodějky. Nebyl sice důvod, aby tady pořád někdo stál na stráži, ale všichni to dodržovali, ani domlouvat se na tom nemuseli.

„Budu tady s ní," zašeptal Keryn. „Běžte se navečeřet."

Lucyna se hned zvedla a vykročila ke dveřím, druhá čarodějka, Ruslava, se zastavila vedle sedícího Statečného a položila mu ruku na rameno.

„Válka prý nebude," zašeptala.

Keryn přikryl její ruku svou dlaní a přikývl.

„Povedlo se to, Keryne. Ty i Henika jste odvedli velký kus dobré práce."

„Ale za jakou cenu?" zašeptal Keryn, kterého zradil hlas.

„Chtěla jsem tady počkat až do konce, ale budu muset…"

„Do jakého konce?" Keryn se vymrštil na nohy a otočil se k čarodějce. „O jakém konci tady mluvíš? Tohle už přede mnou neříkej, ona se uzdraví. Ona se uzdraví."

Ruslava couvla, překvapená vášní, s jakou to Keryn řekl. Přikývla. „Chci vidět dceru. Podívám se za ní k jezeru a zase se vrátím."

„Nemusíš," zavrčel Keryn. „Já u ní budu a přijedou další Milosrdní. Někdo bude vědět, jak jí pomoct."

Ruslava na to už nic neřekla. Otočila se, a jak nejtišeji mohla, vyšla z pokoje. Až teď se Keryn uvolnil úplně. Pohladil ležící Heniku po tváři, přikrývku jí přitáhl až pod bradu, sevřel ve svých velkých dlaních její malou a pořád studenou ruku a položil na ni svoje čelo.

„Neopouštěj mě, Heniko, neopouštěj mě, prosím," šeptal a vůbec neskrýval, že mu po tváři tečou slzy.

V jídelně, kde usedly čarodějky spolu s mistrem Fabiánem, Adrianem a utečenci z vězení, vládlo ticho.

Jen Lucyna byla dnes veselejší než dřív. Po boku jí totiž seděl její manžel Alan.

Obsluhovala ho, nandávala mu na talíř, každou chvíli ho pohladila po zádech nebo paži. Statečný si ale všímal víc svého talíře než jejích doteků. „Už si sedni a taky se najez," vybídl ji.

„Jsi hodná," dodal ještě ve snaze ulomit hrot podráždění, které zaznělo v jeho první větě.

Byl po cestě vyhladovělý. Měl strach o svého přítele ve zbrani a teď i o jeho přítelkyni. A hlavně se nemohl zbavit tísnivého pocitu, že to vítězství, kterého tak snadno a bez boje dosáhli, má nějak hořkou pachuť.

Zatímco v předešlých dnech se ti, kdo nechodili k Henice do pokoje, ptali na její zdraví, teď už její jméno nikdo nezmiňoval. Od uzamčení svatyně uplynulo pět dnů. Pět dnů, po které Henika jen ležela ve stavu podobném bezvědomí. Pět dnů, během nichž se Milosrdní snažili o její uzdravení. „Ztráta krve je příliš velká," oznámil Milosrdný, který ji léčil.

„Tak jí něco dej, přece musí být způsob, jak jí pomoci."

„Vyndali jsme jí z těla všechny střepy. Zašili větší rány. Její stav neodpovídá žádné z našich zkušeností. Člověk po velké ztrátě krve buď brzy umírá, anebo se postupně zotavuje. Znovunabytí sil může trvat i několik měsíců… Ale takhle vážný stav? Je mi líto, mistře Statečných, neumím ji uzdravit. Snad kdyby se probudila a začala jíst, byla by naděje. Tělo by mělo ztrátu krve z čeho doplnit."

Jakmile tohle řekl, Keryn několikrát denně usedal k Henice s plnou miskou. Malou lžičkou jí dával sousta do úst, a pak je zase čistým plátnem utíral, když jí z pusy bez užitku vytekla.

„Snad pár soust dokázala polknout, jinak netuším, co ji ještě drží při životě." Slyšel šeptat jednu z léčitelek.

Triška sledovala holčičku sedící vedle Juty. Natahovala ruku, ukazovala, co chce nandat. A Juta, její teta, jí ochotně dávala jídlo na talíř a krájela ho na menší kousky.

Triška se zakousla do jablka a při tom přemýšlela, co měly udělat. Slíbily Henice, že to dokončí, hned jak bude svatyně bezpečně uzavřená.

Triška nepřemýšlela, zda se něco hodí říct a kdy. Prostě to vyslovila, jako právě teď.

„Juto, měly jsme vrátit věci do původního stavu." Volila alespoň slova, o kterých si myslela, že jim ne každý porozumí. Mýlila se.

„Ne!“ vykřikla malá Ena a zamračila se na Trišku přes stůl. Našpulila pusu a odpověděla místo své tety: „Já už nechci být miminko. A teta to taky nechce.“ Obrátila se k Jutě, chtěla, aby podpořila její slova: „Viď, že nechceš, abych se zase počůrávala a nic neříkala!“

I přes napětí, které tu vládlo, se všichni usmáli. Juta pohladila dítě po vlasech a podívala se na ně pohledem milujícího člověka. „Enuško, nevadilo mi, že ses počurávala. Jsem ráda, že tě mám.“

Ena pokývala hlavičkou, vítězoslavně se podívala na Trišku a s vervou zapíchla nůž do kousku pečeného masa.

Triška to chápala. Malá holčička lépe nahradí Jutě ztracenou sestru než bezbranné mimino.

Vlastně by z toho měla Henika radost. Kobyla jí zůstane mladá. Triška přestala žvýkat s pohledem upřeným do prázdna. *Měla by, nebo bude mít?* Starší čarodějka, první člověk, který jí byl blízký… Zamrkala. Hlavně nebrečet. Hlučně odložila příbor a vyskočila na nohy.

„Půjdu do knihovny,“ oznámila a rychle opouštěla hodovní síň.

Od prvního dne po uzavření svatyně se věnovala četbě starých knih. „Chci o lidech a jejich historii vědět víc,“ vysvětlila, když se zpočátku někdo překvapeně zeptal, co hledá.

Adrian hned začal chodit do knihovny taky. Nejdřív ji jen sledoval. Provázel ji jako stín. Kam se hnula ona, přesunul se taky. Když se k ní dostal moc blízko, mlaskla a on hned uskakoval, jak pes od horkých kamen. Po dvou dnech se odvážil začít hovor.

Triška brzy zjistila, že mnoha věcem v knihách nerozumí. Zato Adrian nejen že jim rozuměl, ale věděl je i bez listování.

Udělali z toho takovou hru. Triška vytáhla některou z knih v krásných kožených deskách s vytlačenými znaky. A když narazila na něco zajímavého, zkoušela Adriana, zda to ví. Věděl toho dost. Občas vysvětloval, občas schválně odpovídal špatně a pak se tomu oba smáli.

Keryn se zatím zvedl z Heničina lůžka, připnul si zpátky meč a sedl si na židli. Přivřel oči a snad by i usnul vsedě, kdyby ho nevyrušilo tiché cvaknutí dveří.

Okamžitě byl na nohách, ruku na jílci meče.

Couvl od lůžka, aby měl prostor tasit. Ale bude mu obyčejný meč k něčemu?

„Zdravím tě, mistře Keryne," pronesl muž proti němu.

Z jeho statné postavy, červených tváří a bodrého úsměvu, tak jak si ho Keryn pamatoval, nezbylo nic.

Víc než dřív se podobal tomu, kým opravdu byl. Bledost tváří byla nápadná. Stejně jako šílený výraz v jeho očích.

„I já tebe, hrabě Brodniku. Čemu vděčím za tvou návštěvu?"

Keryn věděl, že Alida zradila. Že ona má na svědomí smrt Snědviky a mnoha lidí, které Berenika strhla s sebou.

„Přicházím za tebou s nabídkou. S nabídkou, které se nedá odolat. Oba máme nyní stejnou bolest…"

„Co ty o mně víš?" vyštěkl Keryn a pevněji sevřel rukojeť meče. Pořád ho nechával v pochvě, ale jeho tělo bylo připravené.

„Vím toho dost. Vím, že tvá milá, paní Henika, leží už několikátý den v bezvědomí na lůžku. Vím, že u ní trávíš všechen čas stejně jako ostatní čarodějky. Proto je těžké se k tobě dostat.

Vím, že jí ostatní nedávají už takřka žádnou šanci na uzdravení, někteří tady zůstávají jen ze slušnosti, až zavře oči…"

„Mlč!" vykřikl Keryn. Dech se mu zrychlil, pěsti zaťaly, oči zúžily. Zabije ho, jestli ještě jednou řekne, že Henika, jeho Henika nemá šanci…

Ztěžka polkl.

„Zlobíš se na celý svět, ale nejvíc na sebe. To kvůli tobě šla do svatyně. To kvůli tobě ji Berenika napadla."

„Ne, Brodniku." Teď už měl Keryn meč tasený, sám nevěděl, jak se to stalo. Jeho špička mířila upírovi na hrdlo. Hrabě se nebránil, nekryl, necouval. Věděl, že obyčejná zbraň ho nemůže zranit.

„Za její zranění, za to, že musela do svatyně, může Alida. To ona zradila čarodějky…"

„Opravdu si myslíš tohle?" Brodnik se uchechtl, čímž na okamžik odkryl dlouhé špičáky. „Berenika tě měla v zásobě. Na tom moje Alida nemohla nic změnit. To, s čím jí pomohla,

že byly všechny čarodějky na jednom místě, tak aby je mohla postihnout temnota, se vlastně nepovedlo."

Keryn přitlačil na meč. „Proč jsi tady?" zavrčel.

„Ze stejného důvodu jako ty," odvětil Brodnik. „Chci zpátky svou milovanou. Alida, moje Alida," zajíkl se a polkl, „je někde skrytá temnotou. Trápí se v těch nejhorších nočních můrách, jaké si jen smrtelník dokáže představit."

„Přesně to nachystala pro ostatní čarodějky. Přesně tohle," zavrčel Keryn.

„Ať udělala cokoliv, dělala to pro nás dva. A proto ji tam nenechám. Pomoz mi ji najít a vysvobodit a já zachráním Heniku."

Keryn nechal ruku s mečem klesnout.

„Zachráníš…"

Brodnik přikývl. „To hlavní, co jí chybí, je krev. A o té já něco vím."

Keryn neváhal ani okamžik. Kdyby mu dřív někdo řekl, že se spojí s nepřítelem, tasil by meč a bil se do posledního dechu. Ale to bylo dřív. Henika převrátila jeho žebříček hodnot vzhůru nohama.

„Dobře. Pomoz jí a pak řekni, co mám udělat já. Udělám cokoliv."

Brodnik si přejel jazykem po jednom a hned i po druhém špičáku. „Vážím si tvého odhodlání, mistře Keryne. Ale bohužel spolu jsme stejně slabí jako každý zvlášť. To, co potřebuju pro splnění obou… obou," zdůraznil, „úkolů, jsou čarodějky."

Keryn se nemotorně svalil na postel. *Kéž bychom to mohli provést bez nich.*

Keryn byl zvyklý jednat. Ať se jednalo o úkol, na který se těšil, nebo ten, který se mu protivil, neodkládal to. A stejně tomu bylo i teď. Jak nejrychleji to dokázal, svolal čarodějky a vše jim vyložil.

Pozdě večer otevřel okno v Heničině pokoji. Vzápětí do něj vletěla straka a hned po ní hrabě Brodnik. Mihl se oknem jako stín. Až v záři svíček nabral svou podobu.

Na připravený stolek položil brašnu.

Otočil se na Heniku a přejel ji zkoumavým pohledem. Když jí sáhl na zápěstí kvůli tepu, Keryn sebou cukl, ale Triška na něj sykla: „Klid. Ohlídáme ho." A mrkla směrem ke své ruce, ve které svírala krátký dřevěný kolík.

Zanedlouho přišly do pokoje i Lutona, Ruslava a Lucyna.

Dívaly se na celý výjev značně nedůvěřivě.

Keryn doufal, že si to nerozmyslejí. Že necuknou tváří v tvář nezvyklé praktice, které se musejí podrobit.

„Co když nebude sedět ani jediná?" zeptal se Keryn.

„Pak budeme hledat dál," odvětil Brodnik klidně.

Z brašny vytáhl dlouhý ostrý kovový bodec a na stůl vyrovnal prázdné poháry.

Blýskl očima po čarodějkách. „Tak která začne, milé čarodějky?"

Triška vystoupila ze skupiny. Vyhrnula rukáv a sedla si do křesla. „Já. Ale pokud možno se mě u toho nedotýkej."

Brodnik přikývl. Nalil na Triščino předloktí pořádný doušek pálenky a pak zručně napíchl žílu. Jeho ruka byla pevná, jistá. Bylo znát, že to nedělá poprvé. Pak pod ni nastavil pohár.

Keryn i ostatní viděli, jak se jeho pohled změnil. Byla v něm lačnost, bažení po něčem, co mu, jak vidno, chybělo.

Do poháru kapala Triščina krev. Čarodějka to sledovala klidně.

„Stačí," oznámil Brodnik, vytáhl bodec z žíly a podal jí čisté bílé plátno. „Drž si ránu, ať nemáš modřinu."

Na pohár přivázal černou stužku, podle Triščina oděvu.

Ukázal na křeslo. „Další, prosím."

Jakmile stály na stole tři poháry, otočil se na Keryna. „Teď je potřeba získat krev od Heniky."

Keryn se zamračil. „Už tak má málo."

„Vím, ale jinak to nejde."

Keryn prožíval každou kapku, která stekla do nastaveného poháru v upírově ruce.

„Už to stačí," zasyčel. Pomalu ztrácel víru v celou tuhle akci. Proč nemůže mít nějaký úkol hodný jeho postavení? Raději by se bil s tlupou hrdlořezů, než jen stál a díval se, jak z jeho Heniky odchází život.

Brodnik s mlasknutím odložil pohár a vytáhl z Heničiny ruky bodec. Keryn na ranku rychle přitiskl malý kousek plátna.

Čarodějky sledovaly hraběte Brodnika. Držel pohár s Heničinou krví a kroužil s ní. „Je něco," vysvětloval, „co je v krvi různých lidí odlišné. Když dáte člověku krev někoho, kdo ji má jinou, do pár hodin zemře. Když ale trefíte stejnou, zachráníte mu život."

„Co je to jiné?" zeptala se Lucyna.

Brodnik pokrčil rameny. „To nevím. Nedokážu to vysvětlit tak, jak Milosrdní popisují původce nemocí a jejich léčbu. Já to jen cítím." Poslední slovo pronesl se slastným povzdechnutím, zabořil nos do poháru, nasál vůni Heničiny krve a pak si dal pořádný doušek.

Keryn pořád držel Heničinu ruku, ale funěl přitom vzteky. Měl pocit, jako by ji upír zneuctil. A nebyl jediný, kdo sledoval Brodnika, který si svůj úkol užíval, s opovržením.

S pomlaskáním a uznalým úsměvem odložil pohár s její krví a natáhl se po jiném. Ochutnal postupně ze všech. Malé doušky, po nichž se vracel k Heničině chuti, prokládal otíráním úst do ubrousku. Choval se jako znalec vína ochutnávající nejvzácnější ročníky. Přesto to všem připadalo nechutné.

„Tahle!" oznámil konečně. „Ta je stejná." Stužka na poháru byla hnědá, podobně jako Lucyniny šaty.

„A teď moje odměna," pronesl a v rychlém sledu, snad ze strachu, že mu v tom někdo zabrání, do sebe obrátil zbytky tekutin ze všech pohárů.

Keryn si vyměnil pohled s Triškou. Oba se znechuceně ušklíbli, ale neřekli nic.

Brodnik si toho všiml. Utřel si ústa čistým ubrouskem. „Opovrhujete něčí přirozeností, místo abyste dotyčného chválili, jak s tím bojuje. Jak lidské," pokýval hlavou. Nečekal na

reakci a zavelel: „Jdeme na to, přátelé.“ Tváře měl o něco červenější a Kerynovi se dokonce zdálo, že hrabě je tlustší.

„Hned?“ vyhrkla Lucyna vyděšeně.

„Stav paní Heniky nesnese odkladu,“ vysvětlil Brodnik. „A pokud mohu doporučit, nechte to jen mezi námi. Milosrdní mají své hranice, které abych tak řekl, neradi překračují.“

Všichni přikývli.

Hrabě Lucyně znovu napíchl žílu, napojil na ni tenkou hadičku, kterou v půlce zaškrtil obyčejným kolíčkem, a její druhý konec, taktéž napojený na dutý bodec, zavedl do žíly Henice.

„Nastává ten okamžik,“ oznámil dramaticky a sejmul kolíček z hadičky.

Čarodějka si sedla k Heničinu lůžku. Ruku nechala nataženou před sebou, o něco výš, než byla Heničina.

Keryn a ostatní napětím téměř nedýchali.

Životodárná tekutina proudila do Heničina těla, ale nebyla vidět žádná změna.

Po krátké době Brodnik celou akci přerušil. „Stačí, paní.“ Vytáhl oba bodce z žil čarodějek.

„Ale nic se neděje,“ pronesl Keryn zoufale a nespouštěl z Heniky oči.

„Není možné dát jí víc, to by poškodilo dárkyni. Zase zítra.“ Keryn tiše zaúpěl. Doufal, že dnes se to vyřeší. Doufal, že nenaletěl nějaké upírově boudě.

„Je v mém vlastním zájmu, aby uzdravení tvé paní proběhlo co nejrychleji. Ale tělo, i když s magickou mocí, se musí řídit zákony přírody. Vydrž, mistře Keryne,“ dodal šeptem a stiskl Statečnému předloktí, „zachráním ji a pak ty pomůžeš zachránit Alidu.“

Keryn chodil po místnosti jako beran zavřený v malém chlévě. Zastavil se u dveří a poslouchal, zda někdo nejde, přešel k Heničině lůžku a pozoroval její tvář, došel k oknu a vyhlédl na nádvoří. Jednou se nadechl a celé to zopakoval.

Čarodějky, které tady byly, seděly tiše. Triška byla jako na jehlách, ale držela se. Chápala Kerynův strach. Henika dostala krev už třikrát. Ale její stav se neměnil. „Má teplejší ruce,“ řekl

jednou Keryn. Jindy zase, že má lepší barvu tváří nebo hlubší dech. Ale nikdo nedokázal s jistotou říct, zda to tak opravdu je, nebo je to jen jejich velké přání.

Konečně dorazil hrabě. Opět se mihl jako stín a až v komnatě nabral svou podobu. Zdál se zase o trochu strhanější.

Tentokrát mlčky, bez jediného slova, napíchl oběma čarodějkám žíly. Keryn nespouštěl oči z jeho rukou. Nevěřil mu, po celou dobu mu nevěřil, ale copak mu zbývalo něco jiného?

Krev začala proudit. Na Lucyně už se projevovala únava, ale hrabě jí vysvětlil, co má dělat, aby ztrátu zase brzy dohnala.

Všichni byli už trochu otupělí. To, co se zpočátku zdálo jako velké dobrodružství, jako něco nového, už nyní vyčichlo. Přestali být ostražití. Proto si nikdo z nich nevzpomněl, že by měli zamknout dveře.

Ozvalo se tiché zaklepání a poté otevření dveří.

„Mistře Keryne, přivedl jsem další Milosrdné. Mistr nejvyššího řádu, sloužil…“

Všichni nově příchozí se zarazili mezi dveřmi a s vytřeštěnýma očima sledovali výjev, jaký ještě neviděli.

„Co to je?“ ozval se mistr Milosrdných a roztřesenou rukou ukázal na Heniku na lůžku.

Čarodějky okamžitě vyskočily a zakryly svými těly výhled.

„Podařilo se nám najít léčitele z daleké země. Zavoláme vás, až skončí se svojí léčbou,“ pronesla Lutona jemně a vytlačila hraběte Sterna i oba Milosrdné z pokoje.

Když se dveře znovu zavřely, hrabě nespokojeně mlaskl. „To není dobré,“ pronesl tiše ke Kerynovi. Zaškrtil hadičku, vytáhl bodec. Keryn naučeným gestem, tak jak to udělal už několikrát, chytil Henice paži v místě vpichu. Držel ji, aby ani kapka vzácné tekutiny nepřišla nazmar.

Když Henika otevřela oči, první, co uviděla, byla Kerynova kolena. Spal na židli těsně přisunuté k jejímu lůžku. Henika se usmála. *Je v pořádku.*

Chtěla promluvit, ale měla tak suchá ústa i hrdlo, že to nešlo. Natáhla ruku a opatrně, zlehka jen konečky prstů se ho dotkla.

Statečný se lekl, vymrštil se, až se židle skácela, a hned sahal po svém meči.

„Keryne," zašeptala Henika tiše, jak jí to vyprahlé hrdlo dovolilo.

Keryn v tu chvíli pustil jílec meče, padl na kolena a obejmul ji.

„Heniko, Heniko," šeptal.

Snažila se ho odstrčit. Potřebovala se tolik ptát.

Ještě jednou naposledy ji pevně sevřel v náruči a pak vyskočil na nohy. Dal jí napít z poháru vody a křikl na chodbě tak, že musel vzbudit celý hrad. „Henika se probudila!"

„Je pryč?" zašeptala, když se k ní vrátil. Keryn věděl, že se ptá na Bereniku.

Jen přikývl. „Je, dokázala jsi to."

„Čarodějky?"

„Všechny v pořádku, až na Snědviku."

Henika znovu přikývla.

„Ena?"

Keryn zavrtěl hlavou. „Zpátky to nejde, malá protestuje…"

Henika se proti své vůli usmála. Keryn to pochopil. „Jo, má to i své výhody. Potvora běhá po výběhu jako hříbě. Těší se, až si vyjedeme."

A pak už se do místnosti nahrnuly čarodějky, spoluvězni ze Zbiravy, pán hradu, Milosrdní… Všichni se tlačili k lůžku, zdravili ji, smáli se, některým tekly po tvářích slzy.

A Henika, která mnoho let svého života strávila sama, najednou obklopená tolika lidmi, kterým na ní záleží, cítila, že se jí do očí derou slzy také.

Svědomí
mezihra

Když si ho hrabě Svebor zavolal, spěchal za ním.

Našel ho v malé hodovní síni, jak si do cestovního vaku cpe jídlo.

Když už se do něj víc nevešlo, přestal a promluvil: „Jsi velitel mé stráže, Jaroši, musíš mě doprovodit na cestě.“ V ruce svíral malou lahvičku. Díval se na vak, do dlaně a zase na vak, ale nakonec si ji zastrčil do kapsy v opasku.

„Kam se chystáš, můj pane?“

„Navštívím příbuzné, pojedu na Beraní rohy.“

Z druhého konce síně se ozvalo syknutí. Podíval se tím směrem. Manželka jeho pána, hraběnka Žerota, tam stála v přítmí. Věděl, proč nesedí s pánem u stolu. Všichni to věděli.

Zatímco hrabě jedl pochoutky, které pořídil na dluh, ona se jen dívala, přivázaná v nepohodlné poloze s rukama spoutanýma za zády a vyvrácenýma nahoru.

Sevřel čelisti. *Jak jen může?* Zaťal pěst a zase ji povolil. *Nech je být, je to panstvo, nic s tím neuděláš*, napomenul sám sebe a odvrátil od paní hraběnky obličej. Proč by to měl řešit zrovna on? Na hrad se sjížděla šlechta, baroni a hrabata z okolí, všichni viděli, jak se k ní chová, i když před nimi se držel trochu zpátky. A co jeho rodina? Mladší bratr, paní matka, všichni odvraceli zrak, nikdo to neřešil. Jeho matka jí občas donesla nějaké jídlo od stolu, ale stačilo, aby na ni hrabě jednou zařval, a už to víckrát neudělala. *Proč bych si měl pálit prsty zrovna já?*

Přivázaná žena nepatrně zaúpěla. Od první chvíle, kdy na ni její manžel před dvěma lety poprvé vztáhl ruku, se mu stavěla na odpor. Jako jediná otevřeně říkala, co si myslí o jeho utrácení, zadlužení, o tom, že vyházel všechny, kteří mu říkali

pravdu, jak vést hospodářství. Nebylo toho málo, co zdědil, ale jakožto hospodář byl ještě horší než jakožto manžel. Vykácený les, chátrající mlýn, rozzuření poddaní…

„Nemůžeš tam přece vtrhnout s pár ozbrojenci a sebrat mu hrad!“ vykřikla jeho žena, která zřejmě věděla o jeho plánované návštěvě hrádku Beraní rohy víc.

„Mlč, nerozumíš tomu. Hraběnka je po smrti a hrabě je slabý jak nedozrálá kukuřice. On ani ta jeho divá žena se bránit nezvládnou. Jsem jeho bratranec, pohostí mě,“ dodal falešně sladkým hlasem.

Jaroš musel obdivovat její odvahu. Hraběti dokázal říct pravdu do očí málokdo. Dokud byl jen synem pána panství, držel svou vznětlivou násilnickou povahu na uzdě.

„Hlídej ho,“ říkával starý hrabě, když jeho syn vyrážel za zábavou. Jenže to se snadno řekne, ale hůř udělá. Jak má služebník zabránit pánovi, aby někoho nezmlátil, nebo nezabil? Těžko. Teda věděl by. Stačilo postavit mu meč do cesty, když se ožralý trmácel z nevěstince. Někdy měl pocit, že mu to starý hrabě naznačuje.

„Není to správné, co chceš udělat,“ vykřikla znovu hraběnka.

Hrabě se prudce otočil a několika skoky byl u ní. Všichni v sále zadrželi dech. Chytil ji za pramen rozpuštěných vlasů a škubl. „Jak ty víš, co je správné? To, žes přišla s holou prdelí, to je správné? Doufal jsem, že budeš mít věno. Nemáš! Doufal jsem, že mi dáš syna. Taky ne! Tak aspoň mlč a poslouchej, co ti říkám. To je správné!“

Hlavu jí držel bolestivě zvrácenou. Těžko se jí polykalo.

Když ji pustil, snažila se stáhnout z jeho dosahu, ale připoutaná zápěstí jí to nedovolila.

Jaroš přemýšlel, zda nemá odejít. To, co tady zaznělo, asi neměl slyšet. Otočil se, ale pán na něj zařval.

„Stůj, nikam nechoď! Budu tě potřebovat! Řeknu ti, co mám v plánu, ale zůstane to jen mezi námi.“

Hrabě sáhl do opasku a sevřel v dlani lahvičku s barevnou tekutinou.

„Na tohle jsem čekal. Už ji mám, a tak mohu pokračovat.“

„A co král? Potrestá tě," zašeptala ještě jednou.

„Král se nic nedozví. Nikdo se nic nedozví, pokud si nepustíš hubu na špacír. Král má jiné starosti než soudit šlechtu. Raději ničí řády. Bezvýznamný hrádek je mu fuk a jeho lenního pána budu ctít dost na to, aby nezjišťoval, kdo sedí v hodovní síni! A hlavně mám vlivné přátele, kteří mi pomohou, bude-li třeba."

„Paktuješ se se Stoglavany! Že ti není hanba," vykřikla znovu.

Hraběti ztuhly rysy. Chytil pohrabáč a několika rychlými kroky se přesunul ke své ženě.

Jaroš přivřel oči a zatnul zuby.

„Všichni ven," houkl hrabě k jeho velké úlevě. Jak nejrychleji dokázal, vyběhl ze síně. Nechtěl být svědkem toho, jak ji bije. Zavřel dveře, prošel chodbou, zavřel i druhé, aby nic neslyšel. Bránu do svého svědomí však zavřít nedokázal. Věděl, že kdyby obživlo, sežere ho zaživa. Jeho, stejně jako další obyvatele hraběcího domu, kde si každý raději ucpe uši, než by otevřel ústa.

Cáry temnoty

Henika stála na okraji strže a dívala se nedůvěřivě na její dno. Jen kousek za Koncovem, v řídkém lese, kam je zavedl hrabě Brodnik, to našli.

Potvora hravě vyklusala na vršek táhlého kopce. Měla tolik síly a energie, že se Henika celou cestu usmívala, přestože se sama cítila pořád slabá.

Koně nechali všichni pod vrcholkem mezi stromy a na holé temeno, rozpůlené dlouhou úzkou strží, vyšli pěšky.

„Vidíš tam něco?“ zeptala se Triška a postavila se vedle Heniky.

Henika zavrtěla hlavou. „Jenom tmu.“

„Takže vidíš,“ ušklíbla se mladší čarodějka.

Henika stiskla rty pevně k sobě, přivřela oči, zaťala pěsti. *Alida je tam někde dole.* Henika si vzpomněla na okamžiky, kdy ona sama byla zavalená temnotou. Soucit s čarodějkou ale hned vystřídala zlost. *Zradila nás, a teď jí máme pomáhat. Kvůli mně.*

Lutona si všimla jejího výrazu.

„Byl to dobrý obchod, tvůj život za její vysvobození.“

„Ohrozila životy vás všech,“ zašeptala Henika. „Snědvika kvůli ní…“

„Věděly jsme předem, co Brodnik požaduje, a souhlasily jsme.“

„Otevřel bych třeba všechny žaláře světa, kdyby na tom závisel tvůj život,“ zašeptal Keryn a pevně Henice ovinul paži kolem pasu. Byl u ní blízko, stejně jako v posledních dnech. Od jejího probuzení se od ní takřka nehnul. Staral se o ni jak klisna o první hříbě. „Nenamáhej se, nepospíchej, nekouzli…“ slyšela několikrát denně… a užívala si to. Ještě nikdy za celý svůj život se necítila tak milovaná a opečovávaná.

„Brr,“ otřásla se Triška, když je spolu viděla přijít do hodovní síně ruku v ruce.

Henika se na ni otočila. „Co se ti nelíbí?“

„Nechápu, jak to sneseš. Je na tebe nalepený jak kvásek na vařečku.“

„Snesu to tak, že se k němu nalepím taky,“ usmála se Henika a chytla Keryna oběma rukama kolem paže.

Přestože ji chtěl Keryn šetřit co nejdéle, dál už to odkládat nemohl. Právě dnes se k nim měla připojit pomoc, na kterou čekali.

Hrabě byl každým dalším dnem bledší a neklidnější. A jeho neklid nepolevil ani teď, když byli konečně na místě.

Přecházel jen pár kroků od nich po samém okraji strže, tři kroky tam, tři kroky zpátky. Jeho tvář byla zamračená. „Čekání, zase další čekání," zamumlal.

Henika chtěla vědět ještě jednu věc. „Mohu se na něco zeptat, pane hrabě?"

„Ty, má milá, se můžeš ptát na cokoliv," zastavil se a podíval se na ni. Na chvilku v jeho hlase i tváři problesklo jeho staré já. Ale hned zase stáhl koutky úst dolů a mezi obočím se mu vytvořila hluboká rýha.

„Proč nevysvobodíš Alidu sám? Schopnosti na to přece máš."

Hrabě se po několik úderů srdce díval Henice upřeně do očí, pak se trochu pousmál. „Čekal jsem, kdy se na to někdo zeptá. Temnota umí nejen zavalit člověka těmi nejhoršími nočními můrami, zaplavit jeho vědomí děsem, před kterým není úniku. Umí taky vytáhnout z každé bytosti to horší…"

Čarodějky poslouchaly, ani nedutaly. Lucyna udělala podvědomě krok dozadu. Než stihly něco říct, dorazila na vrchol kopce i Ruslava a její dcera. Areta ztěžka oddechovala, Ruslava ji ochranitelsky objímala kolem ramen.

„Tak už jsme taky tady."

„A poslední člen výpravy je na cestě," zašeptala Lutona a vzhlédla k obloze.

Hrabě spráskl ruce a spokojeně si je promnul. „Konečně, konečně."

Všichni se podívali na nebe a sledovali zvětšující se obrys dračího těla. Při plánování se jednomyslně shodli na tom, že potřebují pomoc Joriky a Tarase.

„Temnotu musíme zničit, přece ji nemůžeme nechat jen tak na zemi," namítla Ruslava, když řešili, jak to provedou.

Henika si vzpomněla, jak ve vězení Taras spálil zbytky, které mu uvízly mezi šupinami.

„V tom případě potřebujeme draka."

Hrabě se poškrábal na bradě. „Seženu ho."

„Pohoří Tarasu je velké, nebude snadné v něm najít jednoho člověka a zvíře, i když je tak velké jako drak."

„Jak už víte, umím létat a moje smysly jsou mnohonásobně citlivější než smysly divokých zvířat. Najdu ho."

A našel a teď drak přilétal. Chvíli zůstal viset nad strží. Prsní svaly se mohutně napínaly, aby udržely velké tělo ve vzduchu. Prsty s dlouhými drápy měl roztažené. Krk natažený a pohled upřený do hloubky strže.

Jorika sedící na jeho hřbetu se mračila. Rukama tlačila do šupin dračího krku.

Všichni tiše sledovali, co se bude dít. Drak najednou otevřel tlamu plnou dlouhých špičatých zubů. Jazyk přitiskl k dolnímu patru a s výdechem vypustil proud ohně.

„Ne!" vykřikl hrabě a vrhl se přes okraj strže. „Je tam Alida," slyšela ještě Henika jeho zasténání, než bokem narazil do dračího krku a vyklonil tak jeho hlavu stranou. Hned nato se odrazil od jeho těla a svalil se na kamenitou půdu. Zůstal na všech čtyřech a civěl do díry.

Proud ohně sežehl suchou trávu a kameny na okraji strže jen pár stop od hraběte, ale Brodnik neuhnul. Ani se tím směrem nepodíval.

Zato drak prudce otočil hlavu, aby se podíval, co ho vyrušilo. Čelisti nechal naštěstí pevně u sebe a jen do nozder nasál pach.

„Dolů!" křikla Jorika. „Leť dolů!"

Drak naposledy mávl křídly a přistál. Pomalu otočil hlavu a pohledem přelétl všechny přítomné. Znovu otevřel tlamu. Lutona okamžitě zvedla ruce, aby svou mocí čelila jeho ohni, ale drak jen tlumeně zařval.

Jorika švihem přehodila nohu přes jeho hřbet a sklouzla na zem. „Zdraví staré známé," usmála se a přišla k Henice.

Ta k ní natáhla ruku, ale Jorika se otřela ramenem o její rameno a totéž udělala u Keryna, který zvedl obočí a rozpačitě se na Heniku podíval. Ta jen pokrčila rameny.

„Ráda tě vidím, Joriko. Jak se ti daří?“ zeptala se Henika.

„Jsem uštvaná jak srna. Lothar vyhlásil na mou hlavu odměnu. Kdekoliv se objevím, někdo po nás začne střílet.“ Jorika natáhla vzduch skrz sevřené zuby, jen to hvízdlo, a odplivla si.

„Nedalo by moc práce upéct ty jeho lovce jak veverky na rožni, ale nechci si zhoršovat pověst,“ zasmála se hrubým smíchem. Henika si v tu chvíli vzpomněla na dívku s copánky, kterou kdysi potkala na hradě.

„Pořád chce pomstít syna?“ zeptala se.

Jorika přikývla. „Jako bych ho já nutila, aby jezdil do Bolavy. Jako bych já chtěla, aby s Tarasem bojoval.“

Při těch slovech se přitiskla k dračímu tělu, otřela o světle oranžové šupiny tvář a pohladila draka rukou.

„Zkusím s Lotharem promluvit. Hned jak se život vrátí do klidnějších vod.“

Hrabě Brodnik si odkašlal.

„Nerad ruším vaše shledání, ale Alida…“

Henika se zhluboka nadechla a přikývla. „Máš pravdu, jdeme na to.“

Otočila se na Aretu. Drobná čarodějka stála vedle své matky, jednu ruku měla položenou na hrudi a ztěžka dýchala. „Bývám hodně ve vodě,“ vysvětlila omluvně.

Henika hned přemýšlela, jak jí pobyt na vzduchu usnadnit.

„Už zase léčíš?“ pošeptal jí Keryn do ucha, když viděl, jak si Aretu prohlíží.

Areta mávla rukou. „Zvládnu to.“ Zvedla měch plný vody. Zhluboka se napila a pak si ještě polila obličej i holou hlavu.

Sílu Arety teď potřebovali nejvíc. Byla to ona, kdo uměl rozproudit nehybný vzduch.

Drobná čarodějka se naklonila nad strž tak, že Ruslava vyděšeně vykřikla. Natáhla ruku a chytla dceru za rameno. „Aretko, opatrně.“

Mladší čarodějka se matce vytrhla. Ruce měla vztažené dolů.

Ostatní jen přihlíželi, jak se listí na strmých stěnách dává do pohybu. Nejdřív jen lehce, sem tam se pohnul lísteček, trsy

trávy a kousky větví padaly dolů. Najednou nabraly všechny stejný směr. Vzdušný vír se točil jen kousek pod místem, kde stáli, ale nabíral rychlost, roztahoval se, klesal hlouběji.

Areta se naklonila ještě trochu níž, ale tentokrát po ní hmátl Keryn. „Nevím, jestli umíš létat, ale dolů je to sakra hluboko."

Areta se na něj vyplašeně otočila a zrůžověla. Hned ji pustil.

„Půjdeme s Alanem hlídat, ať vás nic neruší," oznámil a oba Stateční seběhli několik desítek kroků níž.

Lucyna se za svým mužem dívala tak hrdě, až Heniku píchlo u srdce. I když už dlouho neuměla číst myšlenky, viděla, že Alan ke své ženě necítí to, co ona k němu.

Když se znovu podívala dolů, černá hmota na dně se začala hýbat. Vypadala jako obrovská černá peřina, kterou někdo naklepává. Několikrát se nadzvedla a zase klesla. „Ještě trochu, maličká," zašeptal hrabě Brodnik.

Areta hlasitě funěla, ale kouzlo nestačilo. „Jsem moc daleko!" Stáhla ruce k sobě a upadla na zadek. „Už nemůžu, odpusťte, už nemůžu."

Brodnikovi se ve tváři objevil šílený výraz. Stejný, jaký u něj Henika viděla kdysi na jeho hradě. Mihl se jako stín a najednou byl vedle Arety. Ruslava u ní byla vzápětí taky.

„Nevadí, nevadí, Aretko. Odpočiň si." Sedla si vedle dcery a hladila ji po zádech, ale přitom nespouštěla oči z upíra. „Trávíš ve vodě moc času. Nejsi zvyklá na to dýchat —"

„Mlč," odbyla ji dcera a dál lapala po dechu jako ryba vytažená na souš.

„Lutona by tě mohla snést níž."

„Já taky," ozval se Brodnik a hleděl na Aretu hladově jak vlk na jehně.

Areta se od něj odsunula a vzápětí se zvedla. „Zkusím to znovu. Jinak."

Nyní rozpoutala vítr kolem nich. Na vršku kopce je nic nechránilo. Henika cítila, jak jí silné poryvy rvou sukni i plášť. Vlasy se jí uvolnily z drdolu a vlály jí kolem hlavy.

Triška se proměnila ve straku a chtěla vzlétnout, ale vítr ji srazil zpátky k zemi, a tak na sebe vzala zase lidskou podobu.

Drak nastavoval větru tlamu a přivíral oči.

Areta stála se zavřenýma očima. Jen ona jediná byla mimo vzbouřený živel. Šaty jí visely podél těla. Když oči otevřela, spokojeně se usmála. Až teď přešla ke strži a sílu, kterou stvořila, do ní vrhla. Všichni sledovali dění na dně strže. Temnota se začala okamžitě nadzvedávat. Ale ne jako celistvá plocha. Dlouhé černé jazyky se zvedaly a natahovaly výš a výš.

„Ještě kousek, ještě kousek," šeptal hrabě.

„Radši běžte dál," pronesla Lucyna a udělala krok dozadu.

„Jak to, že nedrží pohromadě?" zeptala se Henika.

„Neovládá ji žádná cizí moc, která by jí nutila svou vůli. Je to jen…" Brodnik se odmlčel. Mezi černými jazyky zahlédl obrys ležící postavy. „Je to jen mnoho bolesti pohromadě," zašeptal.

Přes hukot větru nikdo z přítomných neslyšel, co se děje dole pod vrcholem kopce.

Keryn křičel, co mu síly stačily, ale marně.

Až když k nim doběhl, chytil Heniku pevně za paži a otočil ji, všimli si i ostatní, že už nejsou sami.

Do kopce stoupaly nejméně dva tucty mužů. Všichni byli oblečeni v lehké zbroji z kůže, jen místy vyztužené kovovými pláty. Přes ramena jim visely modré pláště. První řada nesla štíty. Šli pěšky, ale za jejich řadou dusali do kopce dva těžší koně.

„Něco táhnou. Co to je a co chtějí?" zašeptala Henika.

„Obávám se, že velký samostříl. A chtějí ulovit draka."

Jorika se na ně podívala pohrdlivě. „Další verbež, která si chce zasloužit odměnu. Ale našli mě hodně rychle." Přejela podezřívavým pohledem po všech přítomných.

Henika opustila řadu a šla nezvaným hostům naproti.

„Budu s nimi vyjednávat," oznámila. Keryn vyběhl, aby jí byl po boku. Než se nadála, založil do luku šíp a natáhl tětivu. Po jejím druhém boku se objevil Alan a udělal totéž.

„Trochu ti s tím vyjednáváním pomůžu," procedil skrz zuby.

Ozbrojenci také nasadili šípy, ale nechali luky volně svěšené dolů.

„Jsem Henika, léčitelka. Já a moje přítelkyně jsme na hradě pána z Koncova jako hosté. Tady máme důležitou práci…“

„Zmiz nám z cesty, ženská. Máme pověření od markraběte Lothara. Hrabě Stern je jeho vazal. Je mu povinován poslušností. On i všichni, které hostí. Pusťte nás k drakovi a nic se vám nestane.“

Přední řada mužů se rozestupovala, ti vzadu něco dělali kolem vozu za koňmi.

V tu chvíli se toho událo příliš mnoho najednou. Henika později vzpomínala, co bylo vlastně tím prvním podnětem, který to všechno odstartoval.

Vítr na dně strže ovládaný Aretou konečně zvedl celou černou masu dost vysoko. Brodnik se mihl jako stín, rychlostí blesku se vrhl dolů a vzápětí byl zpátky s Alidou v náručí. Odnesl ji dál od strže.

Černé chuchvalce se začaly valit přes okraj, jako když na plotně utíká mléko. Rozpadaly se na menší a menší shluky, válely se po zemi na vrcholku kopce a přepadávaly na všechny strany.

Jorika se snažila směřovat draka tak, aby je všechny pálil. Ale bylo jich moc.

Henika odvrátila pohled od Joriky. První řada mužů zaklekla, štíty postavili před sebe. Druhá se kryla za nimi a na něčí pokyn napjali tětivy.

„Jen je vyděsíme,“ řekla Henika k čarodějkám. „Neohrožují nás, couvnou.“ Byla si tím tak jistá…

Jeden z ozbrojenců natáhl ruku, aby ulomil větvičku bránící mu ve výhledu.

Triška stála mnoho kroků od něj, přesto vyděšeně sykla, jako by chtěl sáhnout na ni.

„Muži s luky,“ zašeptala Lutona. „Nesnáším chlapy s lukem.“

Areta dlouho držící nadvládu nad větrem vyčerpaně klesla na kolena. Ruslava ji hned chytila kolem pasu a držela. „Jsi vyčerpaná, to je tím, jak jsi pořád ve vodě. Už tě tam nepustím, budeš zase se mnou… To lidská zloba tě zahnala daleko ode mě,“ vzlykla čarodějka.

Areta viděla řadu štítů… takhle nějak to vypadalo, když chodila do vsi. Děti stavěly z klacků a prken překážky, aby nemohla projít…

„Jděte nám z cesty. Nechceme vám ublížit," zavolal velitel modrých plášťů.

„Namyšlenče. Ani by se ti to nepovedlo," odpověděla Lutona.

První salvu šípů zvedla Henika snadno nahoru. Druhá se zastavila o ochranný štít Ruslaviny magie.

Třetí opsala oblouk a vrátila se k těm, kteří ji vypustili. Někteří ozbrojenci nastavili šípům svůj štít, několik jich ale s šípem v těle padlo na zem.

Vítr se znovu rozfoukal. Dul silně z kopce dolů. Ti, kteří stáli, museli sklonit hlavu. Když vzdorovali, povalil je jak kuželky. Stromy začaly sténat. Dva z nich padly dolů, přímo do hloučku útočníků.

Nebe se zatáhlo a ozvala se ohlušující rána hromu. Blesk sjel do dalšího stromu a zapálil ho. Koně ozbrojenců i čarodějek se vzepjali proti úvazům a za chvíli už bylo slyšet vzdalující se dunění cválajících zvířat.

Nejen živly a stromy, ale i vlastní zbraně se postavily proti mužům, ještě před chvílí pyšně žádajícím volný průchod. Jednomu se roztřásla ruka s mečem tak, že si sám podřezal hrdlo. Dvěma z nich velké šípy do samostřílu podobné kopím propíchly břicho.

Namísto hrdého vyjednávání připomínala scéna spíš popravu.

Henika zkusila odklonit některá kouzla čarodějek, ale bylo jich moc. Otočila se na ně. Ruce měly vztažené dopředu, obličeje zkřivené zlostí.

Než se nadála, bylo po všem. Vítr se uklidnil. Stromy se přestaly kymácet a vyvracet z kořenů. Šípy ani blesky už nekřižovaly prostor pod nimi. Zem pokrývaly modré pláště. Možná někdo utekl, ale ti, kteří zůstali, byli mrtví. Do jednoho.

Henika se podívala po čarodějkách. Lutona klepala rukama, jako by se spálila. Pak vytřeštila oči, žalostně zasípala a vzlétla.